

ÎNTÂIETATEA FĂGĂDUINȚEI

“În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” (Romani 4:13)

Studiind Galateni 3:15-20, trebuie să ținem seama de semnificația și utilitatea pe care Pavel le dă celor trei cuvinte: Făgăduință, legământ și lege.

- Legământul și făgăduința.
- Făgăduința și legea.
- Scopul legii.
- Superioritatea făgăduinței.

LEGĂMÂNTUL ȘI FĂGĂDUINȚA

“Fraților, (vorbec în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.” (Galateni 3:15)

Cuvântul grecesc tradus prin “legământ” (*diathēkē*) are o semnificație dublă: de legământ și de testament. Este un legământ special prin care o parte se angajează în mod unilateral înaintea alteia. Sunt promisiuni care se împlinesc la un moment dat (de exemplu, după moartea testatorului).

Legământul ratificat la care se referă Pavel este de acest fel. Sunt “promisiunile” făcute de Dumnezeu “lui Avraam” și “seminției sale”, “care este Hristos” (Galateni 3:16).

Dumnezeu promite și omul primește. Avraam a trebuit doar să accepte — prin credință — promisiunea. Și Dumnezeu își împlinește totdeauna promisiunile (2 Corinteni 1:20).

FĂGĂDUINȚA ȘI LEGEA

“Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute trei zeci de ani.” (Galateni 3:17)

Pavel compară făgăduința primită prin credință cu legea promulgată 430 de ani mai târziu.

Legea abroga făgăduința anterioară? Nu. Odată împlinită făgăduința [Hristos], se abroga legea? Nu.

În Romani 3, Pavel tratează aceeași temă: “Deci prin credință desființăm noi Legea?” (Romani 3:31). A dat Dumnezeu legea la o parte pentru a-Și împlini promisiunea? Răspunsul este clar: “Nicidecum”.

Dacă mântuirea este prin credința în făgăduință, legea nu poate face nimic pentru a ne mântui. Pe de altă parte, nici credința nu anulează legea. Atunci, la ce ne folosește legea?

SCOPUL LEGII

“Atunci pentruce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin înger, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19)

Pavel nu spune că Legea a fost adăugată la legământ ca un apendice cu noi clauze. Trebuie să ne amintim că legământul era unilateral, nu depindea de ceea ce omul poate face.

Mai mult, legea a fost introdusă pentru a ne arăta starea noastră păcătoasă și a ne ajuta să vedem clar păcatul din viața noastră (Romani 7:13).

Expresia “până când” poate da impresia că Legea a încetat să își împlinească funcția când a venit Hristos. Dar “până când” nu înseamnă totdeauna o perioadă limitată de timp.

De exemplu, când Isus spune “numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” (Apocalipsa 2:25) nu înseamnă că, atunci când va veni, nu vom mai avea nevoie de dragoste, bunătate...

SCOPUL LEGII

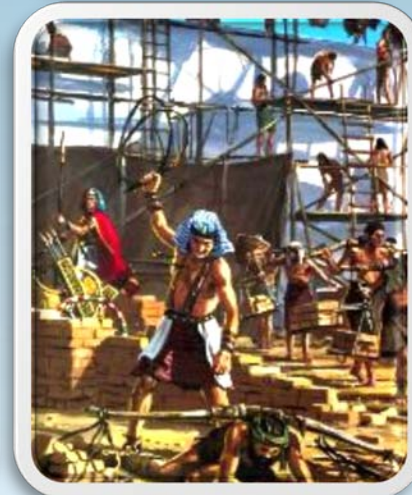
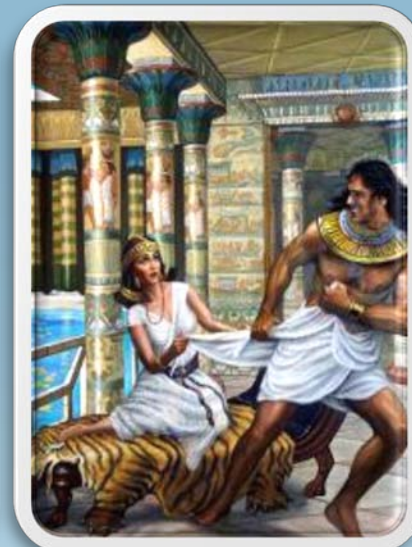
“Atunci pentrue este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngerii, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19)

Departe de a umple un gol care se întindea de la 430 de ani după făgăduință (Sinai) și până la împlinire (Hristos), legea are o perioadă de viață mult mai lungă.

De fapt, Dumnezeu a spus că Avraam însuși, “a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele” (Geneza 26:5); Iosif cunoștea bine că adulterul era un păcat împotriva lui Dumnezeu (Geneza 39:7-10); poporul Israel a păzit sabatul înainte de promulgarea legii (Exod 16:22-26).

Atunci, de ce a fost necesară promulgarea legii pe Sinai pentru poporul Israel, prin Moise?

Deoarece în timpul sclaviei în Egipt, poporul a uitat mare parte din lege.

“Legea lui Dumnezeu este o copie a caracterului **Său**. Ea a fost **dată** omului la început, ca **măsură** pentru dovedirea **ascultării**. În veacurile **următoare**, Legea aceasta a fost **pierdută** din vedere... În decursul vremii, isreliții au mers în Egipt, unde timp de **mulți** ani au suferit o **groaznică apăsare** din partea egiptenilor ...

La Sinai legea a fost **dată** a doua **oară**. Într-o grandoare **încăpăimântătoare**, Domnul a rostit preceptele Sale **și**, cu **Însuși** degetul **Său** a **săpat** decalogul pe tablele de **piatră**. Trecând prin veacuri, **găsim că** a venit un timp când Legea lui Dumnezeu trebuia **să** fie **descoperită** din nou **și fără greș**, ca **măsură** a **ascultării**.”

ÎNTÂIETATEA FĂGĂDUINȚEI

**“Căci dacă
moștenirea ar veni
din Lege, nu mai
vine din făgăduință;
și Dumnezeu
printr-o făgăduință
a dat-o lui
Avraam.”
(Galateni 3:18)**

Deși veșnică, legea dată lui Israel nu putea atunci și nu poate nici azi, să asigure mântuirea nimănui..

Dar jertfa lui Isus (făgăduința) a fost un punct de cotitură în istoria mântuirii. Din acel moment, exista o modalitate de a obține mântuirea (reprezentată de legea ceremonială).

Dar oricât de importantă ar fi legea, nu înlocuiește făgăduința mântuirii prin har și credință. Din contră, legea ne ajută să înțelegem mai bine cât de minunată este această făgăduință.

“Lucrarea mijlocitoare a lui Hristos a început în același moment în care a început **vinovăția**, suferința și mizeria **umană**, de **îndată** ce omul a devenit un **călcător** al legii. Legea nu a fost **abolită** pentru a salva omul și a realiza uniunea lui cu Dumnezeu. Dar Hristos și-a asumat rolul de garant și eliberator și s-a **făcut păcat** pentru om, cu scopul de a-l determina pe om **să ajungă să fie neprihănirea** lui Dumnezeu în și prin intermediul Aceluia care era [și este] una cu **Tatăl. Păcătoșii** pot fi **îndreptățiți** de Dumnezeu numai când El le **iartă păcatele**, îi **eliberează** din pedeapsa pe care o **merită și îi tratează** ca și cum ar fi într-adevăr **neprihăniți și nu ar fi păcătuit**. Sunt **îndreptățiți** numai prin dreptatea lui Hristos, care i se **acreditează păcătosului. Tatăl îl acceptă** pe Fiul, și în virtutea sacrificiului **ispășitor** al Fiului **Său, îl acceptă pe păcătos**”